

Lídia de la Cruz. La butaca vermella màgica

RETRATS. S'apaguen els llums del teatre i s'aixeca el tel·lón de l'escenari. L'obra avança i es va perfilant una història d'amor plena d'entrebancs entre dos homes que l'atrapa i l'atrapa de la boira dels seus pensaments. Decideix veure aquest espectacle teatral titulat "Smiley" tres vegades més i es compra el guió de l'obra per reviure les escenes mentre viatja amb tren, quan descansa en una pausa de la feina o abans d'anar a dormir.

Foto: Laura Serrat.

Un dia coincideix amb un dels actors protagonistes, Ramon Pujol, i amb timidesa li demana que li signi el llibre que sempre porta. De les gairebé tres-centes obres de teatre que la manresana Lídia de la Cruz veu a l'any, "Smiley" és la que recorda amb més detall. Els dos enamorats encara ballen sense parar dins la seva imaginació com les figuretes d'una capseta de música. Per què hi ha històries que recordem i d'altres que oblidem? La Lídia sosté que les bones trames teatrals són les que aconseguen semblar tan reals que tenen efectes en la vida quotidiana dels espectadors.

Ella reflexiona sobre l'impacte que el teatre té en la seva vida mentre assaboreix un te negre a la terrassa del balcó del Kursaal. Dins la tassa es barregen tons castanys i vermells i sembla que hi respiri la tardor. Els ulls blaus se li entredreixen quan parla de la seva infància. Va començar a mostrar sensibilitat pel teatre a l'escola, quan preparaven la representació dels Pastorets pels veïns de Castellbell i el Vilar, el poble on va néixer. En aquell moment ja va intuir que el seu lloc no es trobava dins l'acció sinó a la butaca com a espectadora. La remor del teatre abans que comenci una obra, el silenci del públic mentre la història avança i la intriga del desenllaç. Per a la Lídia, anar al teatre significa llibertat. Llibertat de somiar i viatjar a l'interior de cada personatge. «Gràcies al teatre soc una persona diferent, em sento més oberta a escoltar i entendre les diferents formes de vida de cada persona», destaca.

Als divuit anys va treure's el carnet de conduir i es va sentir lliure per dirigir-se a Barcelona a veure les estrenes teatrals. Avui dia, amb 49 anys, quan surt de la feina es desplaça fins a la capital per seure a la butaca vermella. Ella és economista i anar al teatre significa «sortir d'un món quadrat i mil·limetrat per entrar en un univers sense límits». Destaca que li agrada la professió però vol estar a prop del món de l'art. Per aquest motiu, de seguida que va saber que el teatre Conservatori de Manresa necessitava una persona que posés el programa d'espectacles en sobres s'hi va oferir. Era una manera de conèixer els membres del Galliner, el col·lectiu que s'encarrega de definir la programació dels espectacles que es veuen al Kursaal, al Conservatori i a l'auditori de Plana de l'Om. A poc a poc, es va anar guanyant la seva confiança fins que, actualment, s'ha convertit en una de les veus més fiables per decidir els espectacles que es porten a Manresa.

Defensa que la ciutat té cura del teatre i la resposta per part dels espectadors és bona. Tot i així, apunta que descentralitzar el teatre de Barcelona és una de les reivindicacions constants de les poblacions petites. Lamenta que sovint veu fileres de butaques buides en diversos teatres de la capital. «El futur del teatre depèn de saber conquistar els joves aconseguint que l'escenari es consolidi com un espai per a la reflexió i la crítica de la societat actual», apunta. L'art ha repassat tots els temes; per tant, «l'èxit és saber trobar una nova mirada». Els seus ulls del color del cel volen veure com, en els pròxims anys, el teatre continua mantenint la màgia que ella és capaç de veure-hi.